

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

A mindennapit

A hirtelen napfénytől érzékenyülök.
Van, ami így is láthatatlan marad.
Állatokat etetek. Te egy rakparton biciklizel.
A fénytől elfordítod az arcod. A folyó beragyog.
A hús nem törik. A hátad mögött

emberek, ismernek. A nő, aki férfiakhhoz jár,
rekedt beszéd a csapágyaid között. Az állatokról
zsebemben az eleség igazol. A kutyák azt hiszem,
egymásba haraptak a maroknyi hús miatt.

Feltétel nélkül világít be délutánt, csapágyat,
maroknyi húst, mint láthatatlan bűnök rakpartot a fény.
A folyó beragyog. A nő, aki férfiakhhoz jár, eszembe jut,

és a rekedt beszéd, ami elhagyja a gégémet, csak
a büntudatról szól.

Zsákodban magokat hozol a dühös kutyáknak,
a mindennapit, és együtt érzékenyülünk el
a hirtelen napfény miatt.

Mire megjössz

minden bűnömet
mit elkövettem,
mit el fogok, bocsájtod meg,
bár persze tudtam én is pontosan,
a bűnökért ki nem felel,
kinek csak ősze van,
tele nincs, kinek csak
tavasza van, nyara nincs,
és utolsó napjait,
utolsó emlékeit, perceit

mint egyszerű tárgyakat
elviszik.

Mire megjössz,
rendet rakok, tárgyaimat
melyeket évekig
cipeltem, törtem
majd összeraktam,
melyekkel annyi télen
át játszottam bünt,
játszottam büntetést,
melyeket most akár sarokba
akár öreg ház fészerébe
akár postázva messzi tájra
elrejték, hogy ki látta eddig,
ne lássa már, ki tudta eddig,
ne tudja már, kinek hazudta
kell is, ne kelljen már.

Mire megjössz,
az utolsó élő leszek,
utolsó napjaimmal,
utolsó emlékeimmal
és perceimmel,
várni foglak
kis lakásban, kis szobában
öreg ház fészerében,
messzi tájak mélyebb pontjain
várni foglak,
tél lesz, vagy akár kései nyár,
bűneinket, mit elkövettünk,
mit el fogunk,
elfelejtjük, nem emlékezünk már.

Mire megjössz, elbeszéli
mire megjössz, csak én leszek, üres fészer, üres ágy,
és imáinkat, hogy az egyszerű történések
is jelentsenek valamit: összeszámolják.

Nincsenek

Az utolsó mondatok
még eljutottak hozzám.
Közben valamit magamnak
suttogtam, azt hiszem, hogy
ez egy rosszabb előérzete az árnak.
Ez a fehér ég, meg az, hogy
a koszos havat még ellapátolni
sem, a vizet, ami a többiből megmaradt
még elvezetni sem tudják.

De láttam figyeltél mindenre.
Még a szád is, jobban tetsszen,
persze tetszett is. Még a felsőt is,
emlékezek rá. És azt hiszem, miattam
aludtál annyit, azt hiszem az üres tavakra
gondoltál, a lassan olvadó jéghegyekre,
azt hiszem csónakokra az emelkedő árban.

Most a parton állunk,
egyre gyorsabban folyik le
valamelyik régi tengerbe
az összes víz, amit pár hét,
néhány délután alatt kipréseltünk
pórusainkból. És az újrakezdésig
nincsenek mondatok, csak
formált suttogás egy kabát alatt,
csak újabb készülődés.

De rozsdás csáklyájú halászok
úsznak most szemben az árral,
a partra érnek,
és mi nem tudunk mit tenni.

Hegytetők

Nem áltatom magam. Nem áltatsz.
Jóllehet, voltak tévedéseink.
A hallgatás végén szavak.
Egy kabátban meleg test.
Ha fázunk, hát beszélünk.

Kint tél van, szobáinkban tavasz.
Ha ígértél is, ha ígértél, mit sem ér.
Ha volt ölelés, ha volt is, ha voltak szavak,
ha voltak is rég jégtükörbe fagytak.
Bereped alattunk a sok ígéret.

Nem áltatom magam. Egy délelőtt
tévedéseiben száraz kezeink. Egy nyak
mögött valami más. Futnék távokat.
Másznék. Pihennék az öled alatt.
De ha volt ölelés, ha volt is
nem melegít már.

Egymásba fagytak légvételeink,
egymásba fagytak, mint fenyő
mint nyírfa lassú délelőtt.
Ha fázunk, hát beszélünk.
Szobáinkban múlt tavaszok,
zsebeinkben száraz kezek,
valaki egy nyak mögött motoz,
a hallgatás végén szavak.

Végig futok, körbe egy rakparton,
pihennék egy kabát alatt,
másznék hegytetőkre,
nézni örök havat
nézni örök romokat.

De majd egy szép napon,
egy emberibb délelőtt,
egy fenyő, vagy akár nyírfa alatt
két nehéz légvétel között
elmesélem neked, miért nem
olvadnak fel a hegytetők.